

Vlaams
Parlement

stuk **2491** (2013-2014) – Nr. 1
ingediend op 11 maart 2014 (2013-2014)

Voorstel

van de heer Jan Peumans

tot wijziging van het Reglement
van het Vlaams Parlement,
wat de gevolgen van de zesde staatshervorming betreft

TOELICHTING

Verskillende aspecten van de zesde staatshervorming hebben gevolgen voor het Vlaams Parlement als instelling. Dit voorstel tot wijziging van het Reglement van het Vlaams Parlement beoogt het reglement in overeenstemming te brengen met de nieuwe grondwettelijke en wettelijke bepalingen.

1. Hervorming van de Senaat

De samenstelling van de Senaat wordt gewijzigd. De rechtstreeks verkozen senatoren verdwijnen. Zij kunnen dus niet langer door het Vlaams Parlement uitgenodigd worden om deel te nemen aan de vergaderingen van de commissies van het Vlaams Parlement. De gemeenschapssenatoren verdwijnen ook, maar worden vervangen door deelstaatsenatoren. In het reglement moet dan ook de aanwijzingsprocedure voor de deelstaatsenatoren vastgelegd worden. Verder wordt ook aan de bevoegdheid van de Senaat gesleuteld. De Senaat krijgt onder meer de bevoegdheid om informatieverslagen op te stellen over onderwerpen die de bevoegdheden van verschillende bevoegdheidsniveaus raken. De gemeenschaps- en gewestparlementen kunnen de Senaat verzoeken een dergelijk informatieverslag op te stellen. Het reglement regelt de wijze waarop dat verzoek aan de Senaat kan worden gericht.

2. De gezamenlijke decreten

Een andere belangrijke nieuwigheid is de introductie van het ‘gezamenlijk decreet’ of ‘gezamenlijk decreet en ordonnantie’ als een alternatieve vorm van samenwerking tussen de gemeenschappen en de gewesten onderling, naast de bestaande samenwerkingsovereenkomsten (artikel 92bis/1 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (BWHI), en artikelen 42 en 63 van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen). In de gevallen waarin volgens de bijzondere wet een samenwerkingsakkoord gesloten moet worden tussen gemeenschappen en gewesten, kan die samenwerking ook gebeuren door middel van een gezamenlijk decreet. Een gezamenlijk decreet kan de bepalingen van een samenwerkingsakkoord dat afgesloten werd tussen gemeenschappen en gewesten, opheffen, aanvullen, wijzigen of vervangen voor zover het gezamenlijk decreet wordt aangenomen door alle gemeenschappen en gewesten die partij zijn bij het samenwerkingsakkoord. Omgekeerd kan een samenwerkingsakkoord dat gesloten wordt door gemeenschappen en gewesten, de bepalingen van een gezamenlijk decreet opheffen, aanvullen, wijzigen of vervangen wanneer dat gezamenlijk decreet werd aangenomen door dezelfde gemeenschappen en gewesten.

Krachtens de wettelijke regeling behoort het recht van initiatief voor de gezamenlijke decreten aan de regeringen en aan de leden van de betrokken parlementen. Er kunnen met andere woorden in het Vlaams Parlement zowel voorstellen als ontwerpen van gezamenlijk decreet worden ingediend. In het Vlaams Parlement worden zij behandeld volgens de regels uit de bijzondere wet en dit reglement die gelden voor alle ontwerpen en voorstellen van decreet, behoudens de expliciet afwijkende bepalingen die vervat zijn in artikel 92bis/1, BWHI, en de afwijkende reglementsbeoordelingen die hier voorgesteld worden.

Voorafgaand aan de aanneming door de parlementen van de gemeenschappen en de gewesten waarbij de voorstellen of ontwerpen van gezamenlijk decreet worden ingediend, worden ze eerst behandeld in een interparlementaire commissie, samengesteld uit een gelijk aantal vertegenwoordigers van elk van de betrokken parlementen, waarbij elke delegatie is samengesteld met inachtneming van de proportionele vertegenwoordiging van de

fracties in het parlement dat de delegatie vertegenwoordigt. Elke delegatie telt minimaal negen leden. De zittingen van de interparlementaire commissie zijn openbaar.

Het ontwerp of het voorstel wordt door de interparlementaire commissie slechts aangenomen indien de meerderheid van de leden aanwezig is en het wordt aangenomen door een volstreekte meerderheid van de leden van elke delegatie. Indien een van de betrokken parlementen het ontwerp of het voorstel wijzigt, wordt het teruggezonden naar de interparlementaire commissie. De gezamenlijke decreten worden bekrachtigd en afgekondigd door de betrokken regeringen na te hebben vastgesteld dat een identieke tekst is aangenomen door alle respectieve parlementen.

Een gezamenlijk decreet kan de geldende wettelijke of decretale bepalingen opheffen, aanvullen, wijzigen of vervangen. Het kan slechts worden gewijzigd, aangevuld of vervangen bij een gezamenlijk decreet dat door dezelfde parlementen wordt aangenomen. Het kan worden opgeheven door een gezamenlijk decreet dat door dezelfde parlementen wordt aangenomen, of eenzijdig door een decreet dat wordt aangenomen door een van de betrokken parlementen na overleg binnen de genoemde interparlementaire commissie. Dat verplichte overleg is een bevoegdheidsverdelende regel (*Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-1815/1, p.3).

3. Legislatuur wordt zittingsperiode

De grondwetgever heeft de strijd rond de correcte Nederlandse benaming voor de periode tussen twee verkiezingen beslecht, door in artikel 117 van de Grondwet te bepalen dat de bijzondere wetgever de bijzondere decreet- of ordonnantiegever de bevoegdheid kan toekennen om de duur van hun zittingsperiode te regelen. Ook op federaal parlementair niveau doet het woord “zittingsperiode” zijn grondwettelijke intrede (artikel 46, Gw.). Voorgesteld wordt om de terminologie van het reglement aan te passen aan die van de Grondwet, en overal het woord “legislatuur” te vervangen door het woord “zittingsperiode”.

4. Andere punten

Tot slot worden nog enkele technische aanpassingen voorgesteld als gevolg van de wijziging van het opschrift van de Partijfinancieringswet van 4 juli 1989, en de gewijzigde bevoegdheden van het Grondwettelijk Hof.

5. Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

De aanwijzing van deelstaatsenatoren, die ten gevolge van de zesde staatshervorming in de plaats komen van de gemeenschapssenatoren, is aan een strikte timing onderworpen. De leden die verkozen zijn op de lijsten die behoren tot eenzelfde politieke formatie moeten, ten laatste vijf dagen na het onderzoek van de geloofsbrieven, aan de voorzitter van het Vlaams Parlement een lijst zenden met zoveel namen van leden die behoren tot hun politieke formatie of behoren tot de Nederlandse taalgroep van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement, als er zetels van deelstaatsenatoren aan de politieke formatie toekomen. De voorzitter van het Vlaams Parlement vergewist zich ervan dat de voorwaarden voor het opstellen van die lijsten zijn vervuld, en brengt ze ter kennis van de griffier van de Senaat, ten laatste op de tiende dag die volgt op het onderzoek van de geloofsbrieven in het Vlaams Parlement (nieuw artikel 212, Kieswetboek). Op grond van artikel 12, 1, van het Reglement van het Vlaams Parlement wordt het Bureau bij de opening van de zit-

ting binnen tien werkdagen verkozen. Wanneer van die mogelijkheid tot uitstel maximaal gebruik gemaakt wordt, kunnen de taken die het Kieswetboek aan de parlementsvoorzitter opdraagt, alleen uitgeoefend worden door de tijdelijke voorzitter. Dat was al het geval voor de aanwijzing van de gemeenschapssenatoren; dat blijft ook het geval voor de aanwijzing van de deelstaatsenatoren.

Artikel 2

De zetelverdeling voor de deelstaatsenatoren wordt vastgesteld door de griffier van de Senaat. Na het onderzoek van de geloofsbrieven in het Vlaams Parlement deelt hij het proces-verbaal van zetelverdeling aan de voorzitter van het Vlaams Parlement mee. De leden die verkozen zijn op de lijsten die behoren tot eenzelfde politieke formatie, zenden, ten laatste vijf dagen na het onderzoek van de geloofsbrieven, aan de voorzitter van het Vlaams Parlement een lijst met zoveel namen van leden die behoren tot hun politieke formatie of behoren tot de Nederlandse taalgroep van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement, als er zetels van deelstaatsenatoren aan de politieke formatie toekomen. In deze context is een politieke formatie een groep van lijsten die voor de verkiezingen van het Vlaams Parlement in de verschillende kieskringen opgekomen zijn, en precies met het oog op de aanwijzing van de deelstaatsenatoren een verklaring van samenhang hebben afgelegd (nieuw artikel 210bis, 1°, Kieswetboek). Dat begrip valt dus niet noodzakelijk samen met het begrip ‘fractie’ dat in het Reglement van het Vlaams Parlement gehanteerd wordt. De lijsten zijn slechts geldig als zij ondertekend zijn door de meerderheid van de leden van het Vlaams Parlement die verkozen zijn op lijsten die tot eenzelfde politieke formatie behoren.

Het Kieswetboek regelt niet expliciet wat er moet gebeuren indien een van de lijsten onvolledig zou zijn, dat wil zeggen minder namen bevat dan er zetels van deelstaatsenatoren aan de betrokken politieke formatie toekomen, of indien er gewoon geen lijst ingediend wordt. In de logica van het grondwettelijk systeem dat er enerzijds van uitgaat dat er negenentwintig senatoren aangewezen worden door het Vlaams Parlement (artikel 67, §1, 1°, Gw.), en anderzijds dat de zetels van die deelstaatsenatoren verdeeld worden volgens het door de wet bepaalde stelsel van evenredige vertegenwoordiging (artikel 68, §1, eerste lid, Gw.), blijven de vacant gebleven zetels niet onbezet, maar gaan ze naar de politieke formaties die, krachtens de regels inzake evenredige vertegenwoordiging (artikel 210octies, Kieswetboek), de eerstvolgende quotiënten (het 30e, 31e enzovoort) behaald hebben. Dat was ook expliciet de regel met betrekking tot de gemeenschapssenatoren (oud artikel 211, §6, Kieswetboek). Aangezien de griffier van de Senaat de zetelverdeling vaststelt, zal het hem toekomen te bepalen aan welke politieke formaties de opengebleven zetels toekomen.

De politieke formaties plegen vooraf overleg met het oog op de naleving van de verplichting om ten minste één deelstaatsenator aan te wijzen die op de dag van zijn verkiezing zijn woonplaats in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad heeft (artikel 67, §2, eerste lid, Gw.). Het overleg beoogt ook de naleving van de verplichting dat niet meer dan twee derde van de senatoren van hetzelfde geslacht is (artikel 67, §3, Gw.), ook al geldt dat voorschrift voor de samenstelling van de Senaat in zijn geheel, en niet voor de subcategorie van de deelstaatsenatoren van de Nederlandse taalgroep.

De voorzitter van het Vlaams Parlement vergewist zich ervan dat de voorwaarden voor het opstellen van de lijsten met de namen van de parlementsleden die worden aangewezen tot deelstaatsenator, zijn vervuld. Hij deelt aan de plenaire vergadering de lijsten mee (het Vlaams Parlement neemt daar louter kennis van, en hoeft bijgevolg geen enkele beslissing te nemen), en geeft die lijsten te kennis van de griffier van de Senaat. Die kennisgeving

vindt uiterlijk plaats op de tiende dag die volgt op het onderzoek van de geloofsbrieven in het Vlaams Parlement.

Wanneer een zetel van deelstaatsenator vacant is, wordt de procedure van het nieuwe artikel 213, Kieswetboek toegepast. Die procedure moet ook gevolgd worden, wanneer de Senaat ingevolge artikel 195 van de Grondwet samen met de Kamer van volksvertegenwoordigers ontbonden wordt. In dat geval zijn alle 50 zetels van deelstaatsenator vacant. Na de federale verkiezingen zal het Vlaams Parlement dan opnieuw 29 deelstaatsenatoren moeten aanwijzen, op basis van het verkiezingsresultaat voor de laatste verkiezingen van het Vlaams Parlement en dus nog steeds op basis van de zetelverdeling die de griffier van de Senaat vastgesteld heeft na die laatste verkiezingen voor het Vlaams Parlement. De politieke formaties kunnen perfect dezelfde personen als deelstaatsenator aanwijzen die al die hoedanigheid hadden voor de ontbinding van de Senaat, maar dat hoeft niet.

Artikel 3

De terminologie wordt aangepast aan die van de Grondwet.

Artikel 4

Ingevolge artikel 2 van de wet van 6 januari 2014 tot wijziging van, ondermeer, de wet van 4 juli 1989 betreffende de beperking en de controle van de verkiezingsuitgaven voor de verkiezing van de federale Kamers, de financiering en de open boekhouding van de politieke partijen, werd het opschrift van de Partijfinancieringswet aangepast aan het feit dat de Senaat niet meer rechtstreeks verkozen zal worden.

Artikel 5

Over de vervanging van het woord “legislatuur” door het woord “zittingsperiode”, zie de algemene toelichting.

Zowel de Grondwet als het Kieswetboek spreken over de aanwijzing van deelstaatsenatoren. Ze worden met name aangewezen door de leden van het Vlaams Parlement van een betrokken politieke formatie; ze worden niet verkozen door het Vlaams Parlement. Het voorbehoud in artikel 10 heeft bijgevolg geen zin, aangezien dat artikel zonder meer niet van toepassing is op de aanwijzing van de deelstaatsenatoren.

Artikel 6

Door de hervorming van de Senaat zijn er geen rechtstreeks verkozen senatoren meer. Ze kunnen bijgevolg niet meer worden uitgenodigd op commissievergaderingen. Artikel 37bis, §1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, dat de grondslag vormde voor de mogelijkheid voor het Vlaams Parlement om hen uit te nodigen, is opgeheven. De mogelijkheid om de gecoöpteerde senatoren van de Nederlandse taalgroep uit te nodigen is louter op het reglement gebaseerd, en kan behouden blijven.

Artikel 7

Zie de toelichting bij artikel 2.

Artikel 8

Een gezamenlijk decreet kan niet alleen opgeheven worden door een nieuw gezamenlijk decreet (waarvoor de procedure geldt van de nieuwe artikelen 68/1 tot 68/3), maar ook eenzijdig door een (niet-gezamenlijk) decreet van een van de betrokken parlementen. Een dergelijk decreet kan alleen worden aangenomen na overleg met de andere betrokken parlementen, een overleg dat moet plaatsvinden binnen de interparlementaire commissie (artikel 92bis/1, §4, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen).

Wanneer een dergelijk ontwerp van decreet wordt ingediend en de opheffingsbepaling is aangenomen, neemt de voorzitter de nodige initiatieven om het overleg in te zetten (contact met alle betrokken parlementen om de interparlementaire commissie samen te stellen, opvragen van namen bij de fracties, formuleren van een voorstel van delegatie aan het Uitgebreid Bureau enzovoort). Na mededeling van het resultaat van het overleg wordt een tweede lezing gehouden (voorgesteld artikel 67/1 van het reglement). Voor die tweede lezing wordt de procedure gevolgd die nu al door het reglement is vastgelegd voor andere vormen van verplichte samenwerking met andere overheden (voorgesteld gewijzigd artikel 75).

Wanneer een dergelijke opheffingsbepaling voorkomt in een voorstel van decreet, wordt eenzelfde procedure gevolgd, maar dan op basis van het bestaande artikel 68, 4, juncto artikel 75, 3.

Artikel 9

In het reglement wordt een nieuwe afdeling ingevoegd over de ontwerpen en voorstellen van gezamenlijk decreet. Het voorstel gaat ervan uit dat ontwerpen en voorstellen van gezamenlijk decreet gewone ontwerpen of voorstellen van decreet zijn, die in principe volgens dezelfde regels ingediend en behandeld worden als alle andere ontwerpen en voorstellen, behoudens datgene wat specifiek in afwijking van of aanvullend op die regels expliciet bepaald wordt voor de ontwerpen en voorstellen van gezamenlijk decreet (voorgesteld artikel 68/1). Die expliciete afwijkingen of aanvullingen kunnen als volgt toegelicht worden:

- de voorzitter neemt de nodige initiatieven tot oprichting van de interparlementaire commissie, nadat hij eerst heeft vastgesteld dat er inderdaad in elk betrokken parlement een identiek ontwerp of voorstel is ingediend en in overweging genomen (voorgesteld artikel 68/2, eerste lid);
- de plenaire vergadering bepaalt, uiteraard binnen de wettelijke grenzen, de samenstelling van de delegatie van het Vlaams Parlement in de interparlementaire commissie, overeenkomstig de regeling, vervat in artikel 20 van het reglement (voorgesteld artikel 68/2, tweede lid). Het is onmogelijk om in het reglement zelf een algemene regel voor de samenstelling van die delegatie vast te stellen (bijvoorbeeld een vast aantal leden, of de regel dat alle leden van de bevoegde commissie van rechtswege ook deel uitmaken van de interparlementaire commissie), aangezien die interparlementaire commissie voor elk gezamenlijk decreet afzonderlijk moet worden samengesteld in overleg met de andere betrokken deelstaatarlementen. De voorzitter zal dat voorafgaande overleg moeten organiseren, voordat er door het Uitgebreid Bureau een voorstel van beslissing aan de plenaire vergadering kan worden voorgelegd;
- de regels over de verwijzing van een ontwerp of voorstel naar de bevoegde commissie (artikel 59, 3, en artikel 68, 8, eerste lid) gelden ook voor de ontwerpen of voorstellen van gezamenlijk decreet. De bevoegde commissie kan een eerste bespreking aan het ontwerp of voorstel van gezamenlijk decreet wijden of kan er een hoorzitting

over houden, maar kan slechts tot stemming overgaan nadat het ontwerp of voorstel eerst behandeld en aangenomen is in de interparlementaire commissie. De door de interparlementaire commissie aangenomen tekst, die eventueel kan afwijken van de oorspronkelijk ingediende tekst, wordt vervolgens door de bevoegde commissie als basis voor bespreking en stemming gebruikt (voorgesteld artikel 68/3, 1). Indien de commissie of later de plenaire vergadering bij de stemming iets aan die tekst wijzigt (amendering, of een bepaling wordt verworpen), kan er geen stemming over het geheel plaatsvinden: het voorstel of ontwerp moet dan naar de interparlementaire commissie worden teruggezonden. De tekst die daar wordt aangenomen, vormt dan weer de basis voor de nieuwe behandeling in de bevoegde commissie of de plenaire vergadering (voorgesteld artikel 68/3, 2). Het doel van die procedure is erop toe te zien dat de tekst die wordt aangenomen door het Vlaams Parlement, identiek is aan de tekst die door de andere betrokken deelstaatsparlementen wordt aangenomen.

Artikel 10

De terminologie wordt aangepast aan die van de Grondwet.

Artikel 11

Zie de toelichting bij artikel 8.

Artikelen 12 tot 15

De terminologie wordt aangepast aan die van de Grondwet.

Artikel 16

Door de zesde staatshervorming wordt het Grondwettelijk Hof bevoegd gemaakt om wetten, decreten en ordonnanties rechtstreeks te toetsen aan artikel 143, §1, van de Grondwet, dat de Federale Staat, de gemeenschappen, de gewesten en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie verplicht, in de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden, de federale loyaliteit in acht te nemen. Artikel 105 van het reglement herhaalt in punt 1 de (grond)wettelijke bevoegdheid van het Grondwettelijk Hof, en moet dus telkens aangepast worden wanneer de bevoegdheden van het Grondwettelijk Hof uitgebreid worden. Het verdient de voorkeur om geen wettelijke bepalingen in het reglement te herhalen, tenzij dat echt nodig is voor de leesbaarheid van het reglement. Hier wordt voorgesteld om de opsomming van de bevoegdheden van het Grondwettelijk Hof te schrappen.

Artikel 17

Het nieuwe artikel 56, tweede lid, van de Grondwet bepaalt: “De Senaat kan, op verzoek van vijftien van zijn leden, op verzoek van de Kamer van volksvertegenwoordigers, van een Gemeenschaps- of Gewestparlement of van de Koning, bij volstrekte meerderheid van de uitgebrachte stemmen, met ten minste een derde van de uitgebrachte stemmen in elke taalgroep, beslissen dat een vraagstuk dat eveneens gevolgen heeft voor de bevoegdheden van de gemeenschappen of de gewesten, het voorwerp zal uitmaken van een informatieverslag. Het verslag wordt goedgekeurd bij volstrekte meerderheid van de uitgebrachte stemmen, met ten minste een derde van de uitgebrachte stemmen in elke taalgroep.”.

Voorgesteld wordt om de verzoeken van het Vlaams Parlement aan de Senaat tot opstelling van een dergelijk informatieverslag over een zogenaamd transversaal onderwerp (dat

de bevoegdheden van verschillende bestuursniveaus raakt, waaronder die van de gemeenschappen of gewesten) in de vorm van een motie te gieten.

Artikel 18

Wegens de samenhang met de zesde staatshervorming, en vooral met de hervorming van de Senaat, wordt voorgesteld dat de wijzigingen aan het reglement bij de eerstvolgende vernieuwing van het Vlaams Parlement op 25 mei 2014 in werking treden.

Jan PEUMANS

VOORSTEL

Artikel 1. In artikel 2, 2, tweede lid, van het Reglement van het Vlaams Parlement wordt het woord “gemeenschapssenatoren” vervangen door het woord “deelstaatsenatoren”.

Art. 2. In titel 1, hoofdstuk 3, van hetzelfde reglement wordt afdeling 4, die bestaat uit artikel 6, vervangen door wat volgt:

“AFDELING 4

Aanwijzing van deelstaatsenatoren

Artikel 6

1. Op basis van het proces-verbaal van zetelverdeling van deelstaatsenatoren, dat door de griffier van de Senaat aan de voorzitter wordt meegedeeld, vraagt de voorzitter aan de volksvertegenwoordigers die verkozen zijn op de lijsten die behoren tot eenzelfde politieke formatie zoals bedoeld in artikel 210bis, 1°, van het Kieswetboek, een lijst te bezorgen met evenveel leden als er zetels aan de betrokken politieke formatie toekomen.
2. De politieke formaties plegen overleg met het oog op de naleving van de verplichting dat ten minste één deelstaatsenator op de dag van zijn verkiezing zijn woonplaats in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad heeft, en dat niet meer dan twee derde van de senatoren van hetzelfde geslacht is.
3. De leden die verkozen zijn op de lijsten die behoren tot eenzelfde politieke formatie, zenden, ten laatste vijf dagen na het onderzoek van de geloofsbrieven, aan de voorzitter een lijst met zoveel namen van leden die behoren tot hun politieke formatie of tot de Nederlandse taalgroep van het Brussels Hoofdstedelijk Parlement, als er zetels van deelstaatsenatoren aan de politieke formatie toekomen. Een lijst is slechts geldig als ze is ondertekend door de meerderheid van de leden van het Vlaams Parlement die verkozen zijn op lijsten die tot eenzelfde politieke formatie behoren.

Indien de leden die verkozen zijn op de lijsten die behoren tot eenzelfde politieke formatie waaraan een of meer zetels van deelstaatsenator toekomen, geen lijst of een onvolledige lijst aan de voorzitter bezorgen, vraagt de voorzitter aan de griffier van de Senaat de mededeling van de naam van de politieke formaties waaraan die zetels toekomen.

4. De voorzitter vergewist zich ervan of de voorwaarden voor het opstellen van de lijsten vervuld zijn, deelt die mee aan de plenaire vergadering, en brengt ze ter kennis van de griffier van de Senaat, uiterlijk op de tiende dag die volgt op het onderzoek van de geloofsbrieven in het Vlaams Parlement.
5. Als een zetel van deelstaatsenator vacant is, wordt door de politieke formatie waaraan de zetel toekomt, volgens de hierboven bepaalde regeling een deelstaatsenator aangewezen.”.

Art. 3. In artikel 7 van hetzelfde reglement wordt het woord “legislatuur” telkens vervangen door het woord “zittingsperiode”.

Art. 4. In artikel 8, 3, eerste lid, van hetzelfde reglement worden de woorden “federale Kamers” vervangen door de woorden “Kamer van volksvertegenwoordigers”.

Art. 5. In artikel 10, 1, eerste lid, van hetzelfde reglement wordt het woord “legislatuur” telkens vervangen door het woord “zittingsperiode”, en worden de woorden “artikel 6, punt 4, en” opgeheven.

Art. 6. In artikel 29, 2, eerste lid, van hetzelfde reglement worden de woorden “1° en” opgeheven.

Art. 7. In artikel 42, c), van hetzelfde reglement worden de woorden “de aanwijzing van de gemeenschapssenatoren” vervangen door de woorden “de mededeling van de aanwijzing van de deelstaatsenatoren”.

Art. 8. In titel 6, hoofdstuk 1, van hetzelfde reglement wordt een afdeling 3/1, die bestaat uit een artikel 67/1, ingevoegd, die luidt als volgt:

“AFDELING 3/1

Bijzondere bepalingen inzake ontwerpen van decreet tot opheffing van een gezamenlijk decreet

Artikel 67/1

Wanneer een ontwerp van decreet een bepaling bevat tot opheffing van een gezamenlijk decreet of een gezamenlijk decreet en ordonnantie, en het betreffende artikel is aangenomen, neemt de voorzitter onmiddellijk de nodige initiatieven om de voorgeschreven procedure van overleg met alle andere betrokken parlementen in de interparlementaire commissie als bedoeld in artikel 92bis/1, §2, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, in te zetten.

Na mededeling van het resultaat van het overleg wordt een tweede lezing gehouden op basis van artikel 75, 3 tot en met 5.”.

Art. 9. In titel 6, hoofdstuk 1, van hetzelfde reglement wordt een afdeling 4/1, die bestaat uit de artikelen 68/1 tot en met 68/3, ingevoegd, die luidt als volgt:

“AFDELING 4/1

Ontwerpen en voorstellen van gezamenlijk decreet

Artikel 68/1

De ontwerpen en voorstellen van gezamenlijk decreet, vermeld in artikel 92bis/1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, en de ontwerpen en voorstellen van gezamenlijk decreet en ordonnantie, vermeld in de artikelen 42 en 63 van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen, worden ingediend en behandeld overeenkomstig de bepalingen die gelden voor ontwerpen en voorstellen van decreet, onverminderd de afwijkende en aanvullende bepalingen uit de genoemde bijzondere wetten en uit deze afdeling.

Artikel 68/2

Nadat de voorzitter heeft vastgesteld dat het ontwerp of voorstel van gezamenlijk decreet of gezamenlijk decreet en ordonnantie in alle betrokken parlementen ingediend en in overweging genomen werd, en het naar de bevoegde commissie heeft verwezen, neemt hij de nodige initiatieven om de interparlementaire commissie, vermeld in artikel 92bis/1, §2, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, op te richten.

De plenaire vergadering stelt overeenkomstig artikel 20 de delegatie van volksvertegenwoordigers vast die deel zal uitmaken van de interparlementaire commissie.

Artikel 68/3

1. De bevoegde commissie kan slechts stemmen over een ontwerp of voorstel van gezamenlijk decreet of van gezamenlijk decreet en ordonnantie, nadat het door de interparlementaire commissie, vermeld in artikel 92bis/1, §2, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, is aangenomen. De tekst, aangenomen door de interparlementaire commissie, wordt als basis voor de behandeling genomen.
2. Nadat in commissie of in plenaire vergadering over het ontwerp of voorstel artikelsgewijs is gestemd, waarbij een of meer artikelen zijn verworpen ofwel een of meer amendementen zijn aangenomen, wordt het ontwerp of voorstel voor de stemming over het geheel teruggezonden naar de interparlementaire commissie. Na mededeling van de door de interparlementaire commissie aangenomen tekst wordt die laatste tekst als basis voor verdere behandeling genomen.”.

Art. 10. In artikel 71, 5, van hetzelfde reglement wordt het woord “legislatuur” vervangen door het woord “zittingsperiode”.

Art. 11. In artikel 75, 3, van hetzelfde reglement worden de woorden “artikel 68, punt 4” vervangen door de woorden “artikelen 67/1 en 68, punt 4”.

Art. 12. In artikel 78, 4, van hetzelfde reglement wordt het woord “legislatuur” vervangen door het woord “zittingsperiode”.

Art. 13. In artikel 81, 1, van hetzelfde reglement wordt het woord “legislatuur” telkens vervangen door het woord “zittingsperiode”.

Art. 14. In artikel 101, 4, c), van hetzelfde reglement wordt het woord “legislatuur” vervangen door het woord “zittingsperiode”.

Art. 15. In artikel 104, 3, van hetzelfde reglement wordt het woord “legislatuur” telkens vervangen door het woord “zittingsperiode”.

Art. 16. In artikel 105, 1, van hetzelfde reglement worden de volgende woorden opgeheven: “, wegens schending van:

- a) de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de gemeenschappen en de gewesten;
- b) de artikelen van titel II “De Belgen en hun rechten”, en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.”.

Art. 17. Aan titel 7 van hetzelfde reglement wordt een hoofdstuk 6, dat bestaat uit een artikel 112/1, toegevoegd, dat luidt als volgt:

“HOOFDSTUK 6

Verzoeken tot het opstellen van informatieverlagen

Artikel 112/1

1. Iedere volksvertegenwoordiger heeft het recht bij de voorzitter een motie in te dienen om de Senaat te verzoeken een informatieverlag uit te brengen over een vraagstuk dat gevolgen heeft voor de federale bevoegdheden en de bevoegdheden van de gemeenschappen of de gewesten.
2. Bij ontvankelijkheid wordt de motie onder de volksvertegenwoordigers en de leden van de Regering verspreid.
3. Over de motie wordt rechtstreeks in plenaire vergadering in één enkele bespreking beraadslaagd. De maximumspreektijd is:
 - a) 30 minuten per erkende fractie;
 - b) 15 minuten per niet-erkende fractie;
 - c) 5 minuten per volksvertegenwoordiger die geen lid is van een fractie.

Iedere volksvertegenwoordiger kan voorstellen de motie te amenderen zolang ze niet in stemming is gebracht.”.

Art. 18. Deze reglementswijziging treedt in werking op 25 mei 2014.

Jan PEUMANS